

הלבות דבריהם הנזהנים בפערודה סיפון קעט

פָּדָע

שלא נטל זיכוי (ט) לא נספלק לגמרי מאכילה: ב' מי שסומך על שלמן אחרים, *אכלו אמר 'ה' כל וגביך' (ז) לא קני הסח (ט) הצעת (יא) *עד שאמר (ט) בעלה: ג' אם לא אמר 'ה' לו מגרוד' ו גם לא נטל זיכוי, (ט) (יב) *משניט הכלוס לברך (יג) קני הסח הצעת: ד' (יד) כשאדים נכסם ר' חייליק שם סוריה

באר היטב

קדוזיא בցו אס ריצה נעה"ב לאכל ולשתות עמו ואכל ושתה עמו, ורקן נ"ל אם באם בשעת אמירותו השיח העתו בברוד שאך שיאכל ושתה בעה"ב לא יאכל ושתה עמו גזבך אה"כ, צריך לברך וכ"ש משפטל קי"ו, מ"א: (ג) בעה"ב. קרא גלאן אסחין, ג'יל דקאר בפשטו גזבכימן לזרקיין, מ"א: (ד) משפטל העה"פום. וידינו גנטשי, מ"א: (ה) סימן קעד ס"ה כ"ב בשם הט"ז:

באור הלכה

שמומקה בבייה-יוסף, אין שם), ובן הוא גמ' בין דעת התופפות בברכה כ"ב
דיבורו שמהלך פה, עין שם, ובן הוא גמ' בין דעת נאר ורעד באוט קען
בקבאות קדר, עין שם. ואחריך עזאי אליה ר' רבנו יונה בר' וזה
המפניין לנו, עין שם. וכטב דעתך סבר רבנו יונה בר' וזה
פוקדים שטברין כן קרא"ש, עין שם. ואחריך עזאי אליה ר' רבנו יונה בר' וזה
חיה-זאה הוא, עין שם, וכן במאמר-פרק' שעשיג' עלייו דבב"ז קבאי דרב' זה בשם
פוקדים שטברין כן קרא"ש וזה ר' רבנו יונה בר' וזה ר' רבנו יונה בר' וזה
שבריך לפניה, אמג' בבודו הגר"א בחב. דנרא ליעקר דינא בחרב רבנן
שבריך לאילו ור'ו", מפק' צדקה דישמעון כן ש"ט השבחות מ"ז נזין בפסחים ק"ג
ע"ב ד"ה בון, שחקשו גשין וו ותרצוי ר' דב' זה באמת לרעה והוא עבד
אללא דבלאו בכ' דמי לה. וכן טב בס' קרא"ש בערכות מ"ז. ועל-פנ' לא
ונעל לערעיש לדיא בונ', וניש' לנו ר' של'א לא'ל אמר ש' אמר טב' בל' נברך
דרני ספק בונת, וכו' במ' בז'ר-תמי'ו: וכן אם הסיט דעתו בחרב של'א
לאכל, אף של'א אמר טב' בל' נברך. גמ' בין' ניכר מאור לעלה לכתול'ה של'א
ונעל לאכל, אף של'א אמר טב' בל' נברך וזה אשונין שטברין להחמיר בונ' וכו'יל': * אפלו
הדעת. עין מנה ברכיה. משמע מפרי-קנדי' קסיע-תקון ו
באשל-אננים, ר' גמל' קרי אמורי' דמסתבא בודאי החס דצער' בבל' בוגין
אמיר' ר' עקיבא איגר בשט תושבת פרוח' ישן; וכספר מטה'
דלאשין בעיל-תבנית אוכל ושותה עד. וואיז'ת נולך מטבשותו בראשונה
וירוחה לא'ל ולשותה, דאס'ו, דביר' אפר' טב' בל' נברך' והמשים דעתו; אבל
בבבאת טב' בל' מטר, וכל' זמן של'א אמר בעיל-תבנית טב' בל' נברך' לא'ש' בפח'
הבדעת של' האורך גל' דרבנן לא' הנט' וטענו ערין' קבררו קל' ומון' של'א אמר
בעיל-תבנית טב' בל' זמן' ורבנן; וכן מורה' לשין המשל'ן ציריך ובריבוט, עין שם.
אחריך מצאי' בסוף מעתה-שמואל שחבר' גמ' כרבינו: * עד שע' אמרו
בעיל-תבנית. והוא פרידן גודל משלהן [אי' בשם צ"ל]. ולשון המחבר שטב'
ע"ל של'ן אמר' חזרם', לא'ו'ה משמע זוקא מפני דעת בעיל-תבנית ארים מכתל'
דעתומו אבל לא' באז'ן אצה. ויל'גון שאור נקספין, קל'ו בונ' לא'ש' וציד' עין
לפע羞'ו: * משבט' הפט. ויל'גון שאור נקספין, קל'ו בונ' לא'ש' וציד' עין
בעיל-תבנית בעצמו וגו' גודל השלמון, לפי דעת קדרה ופה גע'ו'. פשות' דכל
פוס' הראשן, (כ) נמי דינא קרי דצירן לmorph ולבונ' עליו בפנ' עצמו,
ווע. ובל' זה דזוקא בספטא, אבל אם בשעת בריכתו נהנה דעתו שטעלה
ליה יוציא או אום יתנו לו, מכל' מקום מתני דעתו לזה. (כט) ובמקום
או אפלו ברוך בטנקא על פום אץ' אמורי'ן דעתו נהנה על כל מה
ש' זיין' בענ' ברכ' על כל מה שהייתה לו: ה' (ו') דקווואים וכו'.

בכל צדי ישב וברך, ר' בכיר ?ן תברך פ' כי לברך שמוליא זאנץ בח'ם אקל בנטל
קידר או אריך דזקאה מהמי' תחלה. וט' ז' חילוק טול' דכובים אמר' ז' ובקתת המוציא
ולא כהמיש', ע' ו' וכ' קמ' אשאן חלקין פין נטוי להב ?ן זענברך, ע' ש', עזען
יד-אַפְּחָר ובקחוותות זענבן שמוואל סי' ז'. פ' בעב מנקער'ל: ר' י"א כישושוכין כוס
ל' מהמי' אפלול בל' דבר הרי באומר הב ?ן זענברך. עטרת-זקינט: (ג) הדעת.

אשנה ברורה

ולא כירז משלוחן-עדין בפה כלשהו לענין שתהה שמצוין בלבך לבל עלה מא רקי געללא חדן גם לא-אכילה: (ט) לא נספלה. מושם דורך להזכיר מראקיליה קטינה לגדולה, לא חשיב הפסח-הניעוט געמאו¹³) אלא בנטעל גדי, מה שאוין בן בשתייה, בנטוח-הניעוט בל-היהו בבר נספלה משתייה וציריך לבנה שנייה בענטעלן. עליון בבאורו הילכה שהbabנה הכרבה פוקים שטופרים בדעת קרא"ש, דב' סב וויבור¹⁴) חשיב אמור טענזה, ואך באכילה אסורה בלא ברכיה. וכן סמס סמכתה לאלען בסטיפן קדו פער א, עיין שם¹⁵), וצעל-בן לנטוחה בונדא יש להזכיר של א לא-אל אמר יאכט רבנן זון וויבור¹⁶), ובן פוק בקרע-הסיטים. ונען דמי שציריך ברכה באמצע טעהה (יט) ציריך נטילה גם-יבן, דמיין דהסית דעתו לא שמר זדיי, (ט) ורק ברפת נטילה גדים אין לו לברך: ב (ט) לא קני הפסח הדרעת¹⁷), זונאי דעתו (ט) אם ירצה בעל-הכית לאלול ולשתות (ט) עמו יאלול ורשותה עמו¹⁸). ואם בשעת קמיעתו הפסח דעתו בברורו שארף שעיאלן ווישחה בעל-הכית לא יאלול ווישחה עמו, תגמלך אחרך, ציריך לברך זמיגן, לצעת רבענו יונה בשתיה לבר, ולקרוא"ש אך באכילה, וככל-שכן בנטעל גדי דמיין זמיגן מ"א וש"א: (ט) עד שייאמר בעיל-הכיות אז (ט) כל נקעבון אסורהן. וווגא קששתקו והקסימור לדרביו, אקל אם האותה דעתו לאלול ולשתות עוד, נשאי אף שאמור בעיל-הכית 'וב' זונאי וויבור¹⁹): (ט) וטובי שינגה לפני המסתין עלא קינה לו הפסח-הדרעת, שלאל יחשובה כנמלה: ג (ט) מנטעל הסוס וכו'. ואידין (ט) מיטב לון וויבור²⁰, דמיין שנטעל הסוס בזידן, אפלו בשיתה אסורה לתפסיק²¹), בדלאען ביסמן קפנ-סעריך ו: (יג) קני הפסח-הדרעת. וזיננו קנטילת גדים מ"א). ולפי זה, לזרעת הקטפר לעיל בסעריך אסורה שוב בזין באכילה ובין בשתיה לבל עלה מא. ועין לעיל בטעין-קען במשמעות ברורה מה שכתבנו ליבגן נטילת גדים: ד (יד) קשאדים נקנס וכו'. קינו (ט) שלאל קראודו להיו נגבע עמהם לשחותה קבל המבין: (טו) קרבנה. והוא סדין (ט) בקבועה אמת קשל אחד מושיט לו פום, העל כל כוס וסוס געס גמי נמלך²²), וככל-קמפה: (טו) נמלך. זאנינו יונע אס יושיטה לו כוס אחר. ואפלו אס הוושיטה לו כוס אחר בשעה שעדרין לא נמר לשותה בזין שפעה שברך לא קינה דעתו על זה, שלאל קינה יונע שיזיטו לו הברכה על כל מה שיקנו לו, אין ציריך לברך על כל פום. (ט) אף שי-שענונג שמושיטן כוותת הרקה קמי שבקנס במקצת קרבועים לשתיין שזינונו לו, ואין ציריך שוב לברך על כל כוס וכוס. ומכל מקום, טובי י

שער הארץ

(ט) מנג'אנַאָרְכָּה: (ט) סְבָּרָה לֵי דְּאַפְּלָו אֲןַ בְּעַלְ-הַבִּתְּרָה אָגֵל עַמְּנָאָה. נַקְּשָׁבֶלְ-הַבִּתְּרָה קְרָאָו? קְאָוָרְמָשְׁיָאָכְלָא, אָפְּלוֹ הַכִּי אַקְּרָבָה?
 דָּגָר שָׁאָמָר יָבָּה וּנְגַבְּרָה מְפֻתְּחָה דְּעַתָּה אָם יַּקְּשָׁבֶנְיָה בְּעַלְ-הַבִּתְּרָה שִׁיאָכְלָה עַד שְׁלָא יַּסְּבָּב עַל דְּבָרִו: (ט) וּבְוּרְרָהָמִים כְּלַעַדְעָקְהָקְהָן הַשְּׁמִיט קְבָּתְּעַפְּוּן,
 וּבְקַבְּבָּחָא רְגָם הַמְּגַנְּגָאָרְכָּה לֹא בְּדוֹגָא נְקָט: (ט) פְּגַנְּגָאָרְכָּה בְּשָׁם הַתוֹסָתָה: (ט) וְכֵן מְשֻׁמְּדָרִים וְכֵן אַפְּלָהָמִידִים זָהָן אַפְּסָק בְּגַנְּגָאָרְכָּה, ע''ש: (ט) בְּן מְשֻׁמְּדָרִים
 אַבְּגָדָה וּבְן מְשֻׁמְּדָרִים בְּגַנְּגָאָרְכָּה: (ט) קָאמָק אַהֲרֹן נְשָׁבָה תְּדִין, וּבְכַלְמָה: (ט) בְּן מְשֻׁמְּדָרִים קָעֵד צִירְחָה הַבְּגָדָה: (ט) בְּגָדָה. עַזְּנִין קְבָּחָצָת הַשְּׁלָל וּפְרִידָ
 מְגַנְּגָאָרְכָּה שְׂוֹרָסִים בְּמְגַנְּגָאָרְכָּה כָּאֵל יְפִינְטוּ דְּזָרְךָ לְחוֹרְבָּה. וְלֹא חַבְּרָאָרְבָּה, וּבְן מְשֻׁמְּדָרִים אַמְּגַנְּגָאָרְכָּה לְעַל בְּסִימָן קָעֵד סְעִירָקָטָן ג. וְאַרְבָּיְהָה דְּרָהָסִים יְתִי
 לְעַגְּנוּן שְׁמָחָה אַפְּסָק שָׁמַחְפָּר זָהָן בְּגַנְּגָאָרְכָּה שְׁבָעָה שְׁבִּיךְן לְאַגְּרָרָה שְׁבָעָה שְׁבִּיךְן זָהָן צְדִיקָה לְחוֹרְבָּה, וְמַשְׁבָּבָן קָאַלְוָה בְּאוֹרְבָּהָתָה; שָׁאַבְיָה קְפָּס דְּאַפְּרָהָן צְדִיקָה
 שְׁבִּיךְן לְשָׁלְבָן שְׁלָבָן מְהַאֲשָׁוּסִים נְהָא שְׁלָבָן הוּא גְּבָעָל לְשָׁחָט, וּכְמוֹ שְׁבָעָה הַפִּתְיָוָסִף שָׁבָן, מְהָשָׁאָן בְּנָהָא שְׁקָדָקְבָּהוּת אַבְּגָה וּשְׁתָהָה בְּיַיְן שְׁבָא רָק גְּרָעָא
 לְשָׁבָן: (ט) מְגַנְּגָאָרְכָּה קְסָט צְעִירָקָטָן זָהָן אַפְּרָהָמִים, דְּלָא כְּטִי קְסָטָן זָהָן טְעִירָקָטָן ד.: (ט) מְיִאָרָט, וּבְקוּרוֹהָהָא בְּטִיעָרָה, עַזְּנִים. וְכֵן בְּפָדָקְבָּרָה:

(ט) מנג'אנַאָרְכָּה: (ט) סְבָּרָה לֵי דְּאַפְּלָו אֲןַ בְּעִילְ-הַבִּיטָּה אָגֵל עַם קָאָהָתָה. נַקְּ שְׁבָּעַלְ-הַבִּיטָּה קָאָזָה? קָאָהָרָם שְׂיָאָל אַגְּלָו, אָפְּלוֹ הַכִּי אַקְּמָהָה?
 דָּגָר שְׁאָמֶר יָבָּה וּנְגַבְּרָה מְפֻתְּחָה דְּעַתָּה אָם יְאַקְּשָׁנִי בְּעִילְ-הַבִּיטָּה שְׁיָאָל עַד שְׁלָא יְסָבֵב עַל דְּבָרִוּ: (ט) וּבְוּרְרָהָמִים כְּלַעַדְעָקְהָקְהָן הַדָּרִין הַשְּׁמִיטָה קְבָּה "עַפְּוּ",
 וּבְקַבְּבָּאָה רְגָם הַמְּגַנְּגָנְכָּה לֹאָוְבָּרָא נְקָטָה: (ט) פְּגַנְּגָנְכָּה בְּשָׁם הַתוֹסָתָה: (ט) וְכֵן מְשֻׁמָּדְבָּרְמְגָדִים וְכֵן אַפְּקָס בְּגַנְּגָנְסִים, ע''ש: (ט) כֵּן מְשֻׁמָּדְבָּרְמְגָדִן
 אַבְּגָדָה וְכֵן מְשֻׁמָּדְבָּרְמְגָדָה: (ט) קָאָם קָאָהָהָה נְשָׁבָּה תְּדִין, וּבְקַלְבָּהָה: (ט) כֵּן מְשֻׁמָּדְבָּרְמְגָדָה. עַיְן קַבְּבָּחָתָה דְּשָׁקָל פְּרִידָ
 מְגָדִים שְׁוֹרָסִים בְּמַגְּדָן אַבְּרָהָם כָּאֵל דְּפִינְטוּ דְּצָרָה לְפִינְטוּ. וְלֹא חַבְּרָיָבָּה, וּבְנַשְּׁמָעָה אַמְּגַדְּנָהָרָה לְעַל בְּסִימָן קָעָד סְעִירָקָטָן גַּן אַרְךְּבָּהָה דְּעַמְּנָה יְתִי
 לְעַגְּנוּן שְׁמָחָה פְּסָק שָׁמַחְפָּר זָהָם תְּהִקְבָּר זָהָם הַקְּבָּרָה שְׁזִבְּנִין לְאַגְּרָרְבָּה, וּמְשֻׁבָּנִין קָאָלוּ בְּאוֹרְיָה, וּמְשֻׁבָּנִין קָאָלוּ בְּאוֹרְיָה. שְׁאָבִי קְהָמָה דְּאַפְּרִידָן צִוְּנוּ
 שְׁזִבְּנִין לְשָׁפְּרוּ מְהַרְשָׁוּנִים נְהָא שְׁעָרְנִין הוּא גְּבָעַל לְשָׁחָת, וּכְמוֹ שְׁבָּעַבְּנָה בְּפִתְּיוֹסִיף שָׁבָּה, מְהַשְּׁאָן בְּנָהָא שְׁקָדָקְבָּעָה לְאַבְּגָה וּשְׁתָּהָה בְּיַיְן שְׁבָּאָה רְקָעָה עַזְּאִי
 לְשָׁבָּה: (ט) מְגַנְּגָנְכָּה קְסִיפָּן קְסִיפָּן סְצִירָקָטָן וְשְׁאָיִן אַפְּרָוּנִים, דְּלָא כְּטִיְּקָטָן זָהָם צְעִירָקָטָן דָּה: (ט) תְּמִיאָזִים, וּבְקַרְוּוּ הָרָא בְּטִיעָה קְעִידָ, עַזְּנִים. וְכֵן כְּפָדְבָּרְמְגָדִן:

הלבות דברים הנוגנים בפערודת סימן קעט קפ

לאכל מיני פירות ומביין להם בנה אמר זה, אינם צוריכים לבודך אלא על (ו) בראשון: ו' אכל כל מאכל ולא אכל מלח, שטה כל משקה ולא שפה מים. ביום ידקאג מפבי ריח הפה, וביליה מפבי ריח הפה ומפבי אסכלה (פרוש, חלי חוץ). ז' והאכל מלח אחר אכילתו לא יאכל בגודל (గודל הוא אכבע הגס, אכבע הוא קרוב לגס, אפה הארן, קמץעה הוא הסמייך לקטן. זרת הוא קטן). דקשה לקבר בנים, ולא בזרת דקשה לעניות, ולא באכבע דקשה לשיד¹). אלא באמה ובקמץעה (ווען לעיל סיון קע (יח) למה אין אלו נוקgin באכילת מלחה לשתי מיט):

קפ דיני פרורי הפת, וכו' ה' סעיפים:

א (א) אין להסיר המפה ולהלחת עד אחר ברכת (ה) הקzon: ב' (ב) מי שאינו מישר פח על שולחן (ג) אינו רואה סימן ברכה לעולם. (ד) אכל (ה) לא נביא פת (ג) נן שלמה ויתגעה על השולחן, ואם אשכח כן, מחייב דלשם עבדות פוכבים עבד, שנאמר הערכים לפחות שלחן: ג' (ו) יקדם שיטיל יקי' (ו) יכבר הבית, שלא ישארו שם פרורין ויקאסו בדים של גטילה; אף-על-פי שמתיר לאבד פרורין שאין בהם כוית, שמא יהא השטש עם-הארץ. שופר להשטש בשטש עם-הארץ. וניבים גם פרורין שיש ביהם כוית שאסור לאבד פיר. וכך יכבר תחל. וועכשו אין אלו נובגים אף מפני (ח) שאין אלו מסלקין השולחן, (ט) ואנו נוטלים הידים חוץ לשולחן במקום שאין שם פרורין, וליבא

באר היטב

(1) בראשון. דאמ' ר' בעה"ב טומכים שיעדים שיתנו להם פל אוכפן. משא"כ במשפט סיס' ק"ט שנמל' הוא הכל פעם. וט"ז חולק וקמ' ודריך לבאר: ע"ש שבתוב: דרבנן הרבה פאן גומאים מאה. והי"ה אחרון הרוב להחשות על הח"ז' ותעללה ומקרים בפסוק השו"ע. (ט) הקzon. אכן ברכה שוקה על דבר ריך אלא כייש שם זבר בעגנון אליעש ושותפיו: (ט) שלמה. מ"שון זה משמע דאם מטבח בדור עיל שולחן א"כ לקסир, ט"ז

שערי תשובה

[ג] שלמה. עבה"ט. ע"ז ק"א"ר ובררי ששללים מפעו לשון סתור פולשת יתרו דע פ"ז דצמ"ר: ע"ז בינו לפקר על פתקא צד נפקא או צדר לברא צלי' (ובאות בכב"א

לברון על כל מן ומין שפטהין לו, ע"ש שבתוב: דרבנן הרבה פאן גומאים מאה. גס-פ"ן אין זה

משבה ברורה

מצות חלק עניים. וגם מצות דבריתורה על השולחן. דסתם בחור בנה עני והוא, וגם יזכר בדרכיתורה על השולחן, ובונאי מה שנאכל על השולחן שתירתית וערבית נחשב כשי' תמידין וכור. עד כאן לשונו, והוκא אכילה נפה: (ד) אכל וכור. רוזה לומר, אם יש פתיתין על השולחן מטר להביא אפלו שלמה. ובשם הזוהר כתבו שטוב לעשות כן לחתלה: (ח) לא יביא וכור. ע"ז בעגנון-אכבלם שטוב ורואה כדיין אם לא יביא פתיתין לא יביא פתיתין. ופרר מגדים כתוב וזהיא כדיין לא ישיר פתיתין על שולחן כייש שלמה. (ט) ויש אקלין בדרכ' שאין אריך להשין מעל השולחן, ובפרט בשפט בודאי לא יסינו עד לאחר ברכתה'מוון. בין הפתיתין ובין השולמה, שהכל יודען שבסביל קבוע שבת הוא נחיה):

ב' (ו) קיום שישיל נדי. למים אחרוניים: (ז) יכבר הבית. מוקם שאכלו שם: אם הסבו על-גבי קרען מכברין את נקען, או אם הסבי על השולחן מכברין את השולחן משינויו אקלין שנתפרק שם ורש"י. ומלהידי ובנו יונה פרש"ג, דהגבדור הו בא מקום שדרוך לסליק שולחן לדם: טילה לברכת-ספazon, אריך לכבר מארען של מקום השולחן. וחישין שנחפרק שם פרורי-יפט, ובאופן זה מניין המחבר באנ שטוב דעתךשו שאין מסליקן אין צורין לכבר, וכיינו החרקע שפהמת כשלחן, אבל כשונטליין קידום בכליל על השולחן במונגענו, כליל עלה עריך ליקות הפורון סביבו), וודלקמה: (ח) שאין אנו מסליקין. משמע דמלפניהם קי' נוחגן לסליק, עריך לומר דהננו קלפנוי כל המקסין. (ט) אבל מלפנוי המברך לא, כמו שטוב בסעיף א שאין להסר ובור: (ט) ואנו גוטליך וכו'. ואם יושבini במקומן ונוטlein הזרים בכליל על השולחן. (ט) אף עכלו הדין הוא שעריך לנוקות השולחן עצמו מפרורי הפת, שלא

שער האין

(כ) כס"ז נתקשר בנה ונתנו להשיא על השולחן-עריה, eben באליה ובה ומארט-וועדי גוטר-שלום לשאר אפרוגים דחו ודרכו מפלחה ורטפיו עם סולחן: (ט) לבוש: (ג) פנק-אכברוקס: (ג) ושי' ולבושים. ולפי זה טוב לנטול השפהמת לא חי' קטנים מאה, כדי שעה קען ברי' נטיה²: (ז) אלה ובה: (ט) לבוש: (ט) בגר"א בבאחו: (ט) ט"ז ועוד איזה אפרוגים: (ט) ב"ח: (ט) פ"ח ולחם-תמודות ווון קסב אלייה ובה, דלא קט"ז:

* כן היגרא לפמנ. והיוו: לטפיטה דמי' (כפייה). אך לפי נסן מהחומרות היה הנDSA: לשין, ומה שפותהו: לשוחן רע' אלה ובה בשם המלטשיותם, והחויק אחורי בשווי' הרוב ובעורן השולחן. אולם בששלבי הלקט (מקור דבר זו) נapse: לשם רע' והיעד במחזק-ברכה (אות א' שון וראה בששלבי הלקט שכחבי), וכן כתוב הלbesch.

א קרא"ש והסדרני
שב ב סמואין צב
ב גאנט נא זב
ד ניב ריבנ' זיינ' שט

דכין שעם קראים. אף בשפברין תחלה בסהמא. גם פ"ן (ט) דעתם על כל פה שיביאו לבניהם, שייעדים לבניהם, והביה מינין זה אחר זההו [ולא דמי לסייע ד ה'יל' היפוי להביא הרובה מינין זה אחר זההו] נולא ייעדים שייעדו לו עוד, ובן לשמש בסיקון קסט, שם אינם ייעדים שייעדו לבן, ובונאי מסתמא לא ברכו אלא על מה שלבניהם לברא. ואכן אין זה הסחים דעףם אחר-כך שסבירו שלא יביא להם עוד. גס-פ"ן אין זה הטע-הטעת גמור בון דתלויים בדעת בעל-הבית, ובנ'יל' בצעיר, ולכון אם הביא להם בעל-הבית אחר-כך אין צורך בזרכין לחור ולברוק: ו (ח) למא אין גטו נוהגים. קנו משום דכל האילות שנלו מעבר מתחלה במלח ובן כל תטשחה שנלו, בשער ומידבש וכדומה, מעבר בפיטום, על כן אין להקפיד על זה; מיהו, בלאו הבי אין להקפיד בזמננו, דקאיידנא נשענו הטעבים [מ"א]:

א (א) אין להסיד. ב' (ט) שיהא נבר לפל שבקרכין להשם יתברך על חסדו וטבו הדרול שבקרכין מזון לכל בריטינו, (ט) וגס דהברכה אינה שורה על דבר ריך אלא כשייש שם דבר, בעגנון פך שפן של אליעש³: ב' (ט) ב' מ' שאינו ח'יל' לשיר (ט) ב' דרי' שיהא מזון לעני שיבוא, (ט) וכען שאמרו ח'יל': ספאריך בשולחן מארכין לו יטין, דלא אקא עני'ו ויזיב לו, (ט) וגס ברי' שיזה להשם יתרבר על חסדו ששהשיע לנו מטבו, ששבנו והותרנו, כדכתיב "אכל ותו"ר": (ט) אינו דאה סימן ברכה. כדכתיב "אין שroid לאילו על פן לא ייחיל טובו". וככתיב שליה, דראוי זוכין שיטון להענין הטוב שפשלחן, ובפרט אם הוא עני' קשוב, שטוה נראה לו שפקללו בסבר פנימ' יפה; ומשבה אני את קקלהות שפהזקון לומדים בחורים על שולחן כל השנה כאחד מבניהם, ובזה יוצא הבעל-הבית בשני דקרים:

שער האין

(כ) כס"ז נתקשר בנה ונתנו להשיא על השולחן-עריה, eben באליה ובה ומארט-וועדי גוטר-שלום לשאר אפרוגים דחו ודרכו מפלחה ורטפיו עם סולחן: (ט) לבוש: (ג) פנק-אכברוקס: (ג) ושי' ולבושים. ולפי זה טוב לנטול השפהמת לא חי' קטנים מאה, כדי שעה קען ברי' נטיה²: (ז) אלה ובה: (ט) לבוש: (ט) בגר"א בבאחו: (ט) ט"ז ועוד איזה אפרוגים: (ט) ב"ח: (ט) פ"ח ולחם-תמודות ווון קסב אלייה ובה, דלא קט"ז:

הַלְבּוֹת רָבִים הַנּוֹתָנים בְּפֶטּוֹדָה סִימָן קָפֶ

ביאורים ומוספים

בספר אז נזכרו (ח'יא סי' מו) שאין צריך להשאיר על השולחן חתיכת פת, וכן דעת הגראי"ש אלישיב (זאת הברכה פט") והגרה"פ שינברג (חדושי בתרא), אכן כתוב בשווית אז נזכר שיש להניח פירורים, והוסיף הגראי"ש אלישיב (ע"ז השודה פ"ט הע' י) שצעריך לשיר פתחים שיש בהם מושות, מושום שפירורים ורקם מאר אין להם חשיבות שהרי הם באבן, וזאת זה נחשב שיר.

[משנ"ב ס"ק ח]
ובפרט בשחתת בז'אי לא ישירן עד לאמר ברפת-המוציאן, בין הפתיתון ובין השלקה, שהכל יונען שבשביל בבוד שחתת הווא מוחץ.

(3) אכן לאחר ברכת המזון, כתוב המגיא (סי' רסב בהקדמה) שהארוי ז"ל היה מסair על השולחן רק את הפטחים ולא את הפת השלמה, ובאייר הקפ החיים (ס"ק ח) בשם הארוי ז"ל, שהמניח את השלמה על השולחן כל הלה הרי הוא בכלל "העורכים לגר שלחן" (ישעה ס"ו יא).

ולענין איסור מוקצה בטול פוררי לחם שאין בהם מית, כתוב הרוע ליקון (סי' שח סכ"ז) שモתר לטעללים ולהסרים מן השולחן, שהרי הב רואים למ אבל בהמה. ואף במקומות שאין בהמות מצוות [ראה משניב שם ס"ק קיט ונמה שנכתבו שם מוהו הגדר של מצוות], דעת הגראי' קרליין (חו"ט שני שבת ח"ג פ"ס ס"ק א) שבשעת הסעודה עצמה אינם מוקצה, וכן לאחר הסעודה איןם מוקצה אם שומרם ע"מ לאוכלים בעשרה אחרת. אמנם אף באופן שהב מוקצה, כתוב המשנ"ב שב (ס"ק קטו) שאם מאות עלייו להניהם נר, מותר להסרים מעל השולחן, שהרי הם כורף של רעי.

[משנ"ב ס"ק ז]
שפחת דעכשו שאין מפלקון אין צוריך לכבד, וקנית מהrukע שתחה השלקון, אבל בשתוטלין כדיים בכי עלי השלקון במקהנו, בכי עלי צוריך לנקיות הפוריין ס"ביב⁴).

(4) וכן אם נוטל מים ראשונים על גבי השולחן, כתוב הקפ החיב (ס"ק י) שיש להזהר שלא יפלו המים על הפוריים.

[משנ"ב ס"ק י]
גם-כןazu עלי כל מה שיביאו לפניהם, שיוקעים דרך בעז-הכיתת לקביא קרבה מיניהם זה אסור זה⁵).

17) אכן, אם לא נקרו האורחות כדי להתכבד בפירות, אלא רק נקלעו לשם, כתבו הברכת הבית (שער א אות ב') ובשות' אגרות משה (או"ח ח"א סי' קכח) שאין לומר שהיתה דעתם שיביא בעל הבית עתה, שהרי נתן להם פירות רק מצד ארץ כדי לבגדם, ועל כן צחיכים לבך על כל מה שמביא בעל הבית לאחר מכן.

סימן קפ

דיני פוררי הפת

[משנ"ב ס"ק א]
וגם דנקברכה איינה שורה על דבר ריק אלא קשייש שם זכר, ענין פר שמן של אלישע⁶).

1) וגם המוסבים/owlים על כמה שלוחנות, כתוב הקפ החיים (ס"ק ב) שאין לסלק את הפת אף משאר השולחנות. וכן זו להניח משירוי הפת בשולחנו על המברך אלא אם כן מסלקים את שאר השולחנות קודם ברכת המזון. וכן דעת הגראי"ש אלישיב (זאת הברכה תחילת פט").

ואף את המלח, כתוב הקפ החיים (ס"ק ג) בשם קיזור של"ה שאין להסיר מושלchan עד לאחר ברכת המזון, כדי שהייה כדוגמת המזבח שמכפר, והוא גם מגן מפני הפורענות.

ובברכת מעין שלש, דעת הגראי"ש אלישיב (ע"ז השודה פ"ט הע' ח) שאין צריך להשאיר מן המאכל, וכן ממשמע בשווית שלמת חיים (סי' קפג).

[שעה"צ ס"ק ג]

טוב לכתחילה שמחתיתין לא יוציא קפאים מא"ר, כדי שיתאה בהם כדי נטע⁷).
2) ובמקומות שאין מוציא עני ליתן לו את שירוי הפת, ויש חשש שלא יהיה לו מה לעשות עם הפת נשתייה ויצטרך לזרקה, כתוב

הלבנות דברים הנותגים בפעודה סימן קפּא

למבחן למדוי: ד. **האָפַע-עַלְפִי שְׁמַטֵּר** לאבד פרוורין שאין בהם נזאת. מבל מקום (ו) קשיה (נ) [ג] לענין:

ה ינוחגים (יא) לכסות (ג) (ק) הנטין בשעת ברפה המזוון; (יב) ונהגו שלא לכסותו בשעת ריום טוב: ושהלך עט

קפא רין מים אחראנים, וכו' י' סעיפים:

א (א) אַמִים אֲחֻרוֹנִים (ט) (ב) חֹזֶה: ב ב' גִמְעָרִים אֲחֻרוֹנִים אֵין נוֹטְלִים עַל-גַבְיוֹן קָרְקָע (ג) *אֲלָא
 (ד) בְכָלִי, (ה) מִפְנֵי רוח דָעַת שְׁשׂוּרָה עַלְיָהֶם. (ה) וְאֵם אֵין לוֹ כָלִי, נוֹטֵל עַל-גַבְיוֹן (ו) עַצְים דָקִים
 (ז) בְּגָמָר, (ח) מִבְּרָאָה שְׁשׂוּרָה עַלְיָהֶם. (ט) וְאֵם אֵין לוֹ כָלִי, נוֹטֵל עַל-גַבְיוֹן (ט) עַצְים דָקִים
 בְּגָמָר

שְׁעָרִי תְּשֻׂבָּה

מְבָרָר שֶׁכֹּבֶב פַּדְבֵּר סְתִּיר פ', יְנֻדוּ וּמְפַרְשֵׁסִים יְהִינּוּ מִתְחַלְתָּלָה קְשֻׁעָה). וְקַבְּרָיאַיְוּ דָּאַקְּהָן
וּקְמַכְשֵׁלְלָה שֶׁסַּמְכֵן אֲגִירָה גָּזָה, עַצְמָה: (ג) לְעַמְּנִינָה עַצְמָה כְּהַבָּשָׂת. עַזְעַק בְּרִי' בְּשָׁם מִזְמָה
שְׁגַעֲלִילִי מִפְּנֵי אַנְגָּשׁ וְלִזְבָּחָה מִפְּנֵי שְׁמַרְתָּה. צְדָקָה קְשָׁעָה בְּכָל
שְׁפָרְתִּין חָדָר פְּנֵי לִיאָא טְפָקָרָה, עַצְמָה: (ד) הַשְּׁפָנָן. עַזְעַק בְּרִי' בְּשָׁמָן
שְׁמַרְתָּה שְׁמַרְתָּה שְׁמַרְתָּה שְׁמַרְתָּה שְׁמַרְתָּה שְׁמַרְתָּה שְׁמַרְתָּה
בְּלִילְלָשָׁבָר בְּפָתָה שְׁלָמָה וּמְפִיחָנָה אָתוֹו שֶׁסַּמְכֵן בְּלִילְלָשָׁבָר
לְאָנוֹתָה מִזְמָה נְתַפְּשָׁת זוֹ אַלְאָה מִזְמָה צְדָקָרִיכְבִּים, ע''ש, וּכְבָרְקָפָר גְּנִיד וְגַזְנִיה, ע''ש,
וּמְשִׁיחָה בְּיַד אַבָּא מִנְשָׁבָב גְּקִים שְׁמַנָּגָה שְׁעוֹשָׁן לְקַבְּדָה קְשָׁבָה, ע''ש, וְנִידָּר-
אַפְּרָן בְּמַבְּבָב עַלְיוֹ: דְּבִרְיוֹ תְּמִימָה, ע''ש: (ג) לְעַנְיָנִית. הַנּוּ אָם פְּשִׁילְכָן בְּמִקְמוֹ
שְׁדָרוֹסִין אָכְלָה אָמֵן פְּשִׁילְכָן לְמִים שְׁרִי, מ''א, ע''ש: (ד) הַשְּׁפָנָן. דְּבִרְקוֹלְקָאָר
יִסְמִיכָאָרָם, וְאַתְּ�וּ דִין שִׁיזְיָה עֲמָה עַל פְּשָׁלְקָן שְׁדָרוֹה לְמִזְבֵּחַ שְׁפָנָן
עַלְלָה המְלָאֵץ, וּבְרִי' בְּמַבְּבָב שְׁמַכְטָסָם אָקְמָה שִׁיזְיָה בְּנָן וְקָרְבָּאָה עַד וְאַתְּ
בְּנָגִיא, ע''ש: (ג) בְּכָלָי. עַצְעַן לְזִילְלִינָה קְנָגָה מִישָׁשָׁה בְּשָׁם
קְפָדָם. וְתַעַם בְּ לְפִי שְׁפָעָם אַתְּ הַעַזְעָא' לְבִרְכָת בּוֹהָה: וּוֹשְׁלִים וְגַנְגָר נְרוּבָן

(6) חובה. מוגן הפטוס ואח"כ נוטלן, רינו מ"א: (ב) בכלל. ומ"מ אין להחיז בז"ה מלה "הכל", ובמשמעותו שרי, יש"ש מ"א: (ג) עצים. וה"ה על הרצתה, אכן בתשובה בארעישק ט"י. וכך במב ששלומן-ארבע ש"יש לכפות הפטת בשעת ברחת-הפטון שלא יראה בטעו, עין סיפון תעיג:

באור הלכה

הפסנין בשרה גורן, אלא אם נקבעו הוא אחד מהפסנין נקבע בעצמו, בראוי
חשוב ופוחת ערך אצלו; ושאר מקרים, פלו' דבר זה ברעה הפסוקים לסתו
בסטון כגב אם נטען וישאן להשים אחוריו שיטול הפס בידו, דלעילתו בדאי
אין גדרין בתקה כל זמן שלא השיעור דעוף ולא אקורו בקדח בדתתיהם;
* אלא בבל. ואם ציריך לנוור של לא ישכט אחריך מקום קדש בגנאים,
לא באלה פלי בבלונא, ורק טעם הלבוש דקתר בכלי והוא משוד שלא
ירסו על זה בני-אדם, לפיו זה אסור שפנס אמרין בקהל שערבים בגנאים.
וכליל כל בקמ' ד-פע' ט לאין מי קטעיה שי שערוי. אבל לפיו טעם שאין פסחים.

שׁרְדוֹמָה לְנוּמָת שַׁמְּאָרוֹךְ וְכֵן הָאָדָם, דַעַלְכָן בְּחִיב "לֹא תְנִגְנִיב עַלְיָם בְּרַזְלָ", וְעַלְכָן אַחֲר שְׁגָםָר אֲכִילָתוֹ וְרוֹצָחָ לְבָרֶךְ בְּרַחְתִּים מִכְהָ

הנאות (ב) מזגין נשבוגות מדורותם הן צו האובלות ובאותם

(ג) מים אונז'רים נבר. נטעם. (ה) מושם שונאים כוונתו זו מין סבוך ופאלות בלבנו, ושם מילויו יונק אדיות קדושים וחייטם קדושים; "והתקדשTEM" אלו מים ראשונים (שיקדשו ידיהם קדם קאכילה לטהרת מטהה, כמו שהסביר באיש פסיקן קדושים). (ב) מים אחרונים. (ג) ובאופן למי שאינו מברך בעצמו אלא שמע לעצאת מפי המברך), וווער מעה: אפללו בשאיין גני מזקמות כלל מן האכליה, גמ' כן חיבו תן' לבנטילת מים אחרונים, והוא מפנוי חיש כלוח סדומית, דבכל סעודת הילא מזא קלח²). (ג) וווער לחיש שפאה מערב בהן מעת מפלחה סדומית, שמספאה העיגים למיניהם שנוגע בסב³) ואחרר בך יגע בעיניו; ואפר עכשו שאין מצוי מליח סדומית בגעינו, יש לחיש לכלוח אחר שטבעה במוחה. ועין בסעיר י': (ב) חובה⁴). ואם יש לו מים מזקצמים, (ד) ארך למעט במים ראשונים כפוי שער הקבר בסטיקן קסב טען בבדרי שייאר לו מעט לכמים אחריםinos. ואם אין לו ווק בפוי שעור מים ראשונים, (ט) הם קוזקומים אפללו למיניהם שאנו מצויה מליח סדומית בגעינו אינם חובה כלל בך במו מים ראשונים. (ו) יש אומרים ומתקלח אין לו לאלא אלא-אמ-קן יודע שכך בין מים אחרונים, (ו) ומכל מקום אין החיוב עלינו יותר מים ראשונים, דהינו בלפנינו ארבעה מילין ולאחריו מליל, ואם בתהך שעור זה לא נמצאו מים. (ט) אה-על-פי-יכן מטר לו לאכל ונום לבורח אה-רכך ברופת-הענוו, (ט) וכן אמרת שמצוא מים אה-רכך יטל-דרו⁵ מושם חיש מליח סדומית: ב (ג) אלא בכל. ולא ייחב גני (ט) בטוח הכל לרוחם, אולם ישפוך נטלים על גני שגדיר לתוך הכל. (ד) מפנוי רום נעהה). וווער (ט) קחש סכנה לעובר אליהם. (ט) ובמקרים שאין עוברים שם יכולם לטל על-גביהם גראבן. ולכנן מטר לשלם פרחת השלchan, ואפר-על-גב שלפעמים מסלקין נשלchan מבל מקום יונגבו בין: (ה) ואם אין לו בcli. דבשים לו כל-

שער הצעיר

(ג) פג'ן-אַרְכָּרְקָם וְאַלְמָה רֶבֶת וְשִׁיאָ: (ד) צִין קְשֻׁרְיָת-תְּשִׁיבָה בְּשֵׁם הַבְּרָכָה-יֹסֵף: (ה) גְּקָרָא: (ו) שָׁלָחוֹת, וְהַזָּקָא בְּפָסָקָם: (ז) בִּית-יְרוּשָׁךְ בְּשֵׁם קְרָבָבִים: (ח) פְּשָׁטוֹת: (ט) פְּגָנָא-אַרְכָּרְקָם: (י) מְגַנְּצָא-אַרְכָּרְקָם וּבְן קְמַבְּדָא-בָּרוּרִים, וְעַזְן אַלְמָה רֶבֶת: (ו) כְּפָשָׁמָע מִנְחָה שְׁמַבָּח: (ז) עַזְן פִּימָן קְסָן יְכוֹר: (ט) וּמְכַלְּקָוּם נְקָרָא-דָּבָר שֶׁשְׂיכָרָן בְּגַיְרָה קְמַפְּהָה קְסָם שְׁיָאָכָל קְדִיְרָה קְדִיְוָה קְדִיְמָה מִקְדָּשָׁן תְּאַכְּלִילָה, וְגַם קְדִיְוָה מְפִילָא שְׁמָרָה מִגְּנָזָה קְבָלָה דְּדוּמָה: (ט) קְרָאָכָד: (י) מְגַנְּצָן אַבְּרָהָם וְשִׁילָן, וְלֹא גְּנִילָתָן שְׁבִינָן גְּבָרָה יְבָרָה יְבָרָה, שְׁפָר אֲפָלָי לְשִׁבְעָשָׁם בְּנוֹתָן נְעָלָה⁶ [שם]: (ט) פְּגָנָא-אַרְכָּרְקָם:

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Télé (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com